

Drewniana świątynia w Górzance (obecnie kościół rzymsko-katolicki) to szczególny skarb na pograniczu bojkowsko-łemkowskim, a dla historyków i miłośników lokalnej sztuki sakralnej wciąż trudne wyzwanie.

Według lokalnej, ale jeszcze nieudokumentowanej historii to dawna łacińska kaplica dworska z około 1817 roku, z czasem przejęta przez grekokatolików i rozbudowana w 1838 roku pod wezwaniem św. Paraskewii, a następnie kościół rzymsko-katolicki dla utworzonej tu w 1969 roku parafii rzymsko-katolickiej pod wezwaniem Wniebowstąpienia Pańskiego. Dokumenty pisane zaginęły w nawale burzliwych dziejów Bieszczad pozostały ich pojedyncze strzępy i pewna część bardzo osobliwego wystroju wnętrza zapraszającego do modlitwy, zwiedzania i wciąż otwartej kwerendy naukowej.

We wnętrzu zachował się dawny łaciński ołtarz przyścienny, być może pod tytułem św. Marii Magdaleny – Pokutnicy z unickim (sic!) tabernakulum oraz dwa boczne ołtarze św. Michała Archanioła i św. Jana Chrzciciela. Największym jednak skarbem świątyni jest płaskorzeźbiony (paletowo-reliefowy) ikonostas z około 1756 roku, zrekonstruowany i zaaranżowany na nowo w latach 2004 – 2009 przez konserwatora dzieł sztuki Sławomira Jakubowskiego. Ze względu na płaskorzeźbione przedstawienie postaci

IKONOSTAS Z GÓRZANKI UCHODZI ZA ABSOLUTNĄ RZADKOŚĆ W SKALI KARPAT. Niektórzy historycy datę 1756 odnoszą do pierwszego ikonostasu z tej świątyni, z którego zachował się Krzyż ze zwieńczenia, trzy ikony na desce i część elementów architektury. W 1912 roku do świątyni dobudowano przedsionek a płaskorzeźbiony ikonostas - uznany za niekanoniczny, zbyt łaciński, czy wręcz „polski” – zamieniono malowanym na płótnie. Ikony z tego trzeciego ikonostasu, sukcesywnie też odnawiane, zostały – według zaleceń służb konserwatorskich – rozwieszane na balustradzie chóru i ścianach pod nim. W 1967 roku gdy powstawał zalew soliński w pobliskiej Wołkowyji zburzono kamienny kościół rzymsko-katolicki z 1836 roku pod wezwaniem Podwyższenia Krzyża Świętego. Z tego kościoła we wnętrzu znajduje się boczny ołtarz Najświętszego Serca Pana Jezusa i św. Antoniego, obrotowe tabernakulum i inne, drobne elementy wystroju. Obok świątyni stoi kamienna dzwonnica parawanowa z ocalałym dzwonem z 1744 roku, a całość otoczona cmentarzem grzebalnym sprzed 1772 roku i lipowo-dębowym starodrzewem. Najokazalszy dąb szacuje się na 300-500 lat.

PIELGRZYMIE - TURYSTO !

Uszanuj to miejsce, gdzie lud bieszczadzki oddaje cześć Bogu, Jego Matce i Świętym, przyklękaj przed obecnym tu Najświętszym Sakramentem a jeśli możesz złóż ofiarę na prowadzony remont tej uroczej i zabytkowej świątyni.

Przez szacunek do świątyń ziemskich niech Bóg doprowadzi Cię do świątyni niebieskiej.

GÓRZANKA

BOGACTWO STYKU KULTUR

I ŚWIADECTWO LOKALNEJ

HISTORII